

# Ce este întoarcerea la Dumnezeu? (1)

## Necesitatea întoarcerii la Dumnezeu

**Charles Henry Mackintosh**

© SoundWords, Online începând de la: 14.11.2018, Actualizat: 14.11.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

**Versete călăuzitoare:** 1 Tesaloniceni 1.1-10

**1 Tesaloniceni 1.1-10:** Pavel și Silvan și Timotei, către adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos: Har vouă și pace. Mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, amintind de voi în rugăciunile noastre, aducându-ne aminte neîncetat de lucrarea credinței voastre și de osteneala dragostei și de răbdarea speranței în Domnul nostru Isus Hristos, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, știind, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea voastră. Pentru că Evanghelia noastră nu a fost la voi numai în cuvânt, ci și în putere și în Duh Sfânt și în siguranță deplină, după cum știți ce fel de oameni am fost între voi, pentru voi. Și voi v-ați făcut imitatori ai noștri și ai Domnului, primind Cuvântul în mult necaz, cu bucuria Duhului Sfânt, încât voi ați devenit modele tuturor credincioșilor din Macedonia și din Ahaia. Pentru că, de la voi, Cuvântul Domnului a răsunat nu numai în Macedonia și Ahaia, ci credința voastră față de Dumnezeu s-a răspândit în orice loc, încât nu avem nevoie să vorbim ceva; pentru că ei înșiși istorisesc despre noi ce intrare am avut la voi și cum v-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți unui Dumnezeu viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.

## Introducere

Primul capitol al epistolei către Tesaloniceni ne oferă o descriere frumoasă și exactă a ceea ce noi putem numi *adevărata întoarcere la Dumnezeu*. Propunem să studiem această descriere împreună cu cititorul. Cu siguranță va fi un studiu interesant și aducător de câștig. El va da un răspuns categoric și clar la întrebarea din titlul acestui articol: „Ce este întoarcerea la Dumnezeu?”

Nicidecum nu este vorba de o temă fără importanță. Este bine ca tocmai în zilele noastre să avem un răspuns divin la această întrebare. Auzim în zilele noastre tot felul de lucruri despre întrebarea referitoare la întoarcerea la Dumnezeu; și noi vom mulțumi lui Dumnezeu din toată inima pentru fiecare suflet întors cu adevărat la El.

## Nașterea, educația și religia niciodată nu înlocuiesc întoarcerea la Dumnezeu

Aproape că nu este nevoie să spunem, că noi credem în necesitatea absolută a unei întoarcerii la Dumnezeu lucrată divin. Oricine ar fi omul, iudeu sau grec, protestant sau catolic, oricare ar fi naționalitatea lui, poziția lui bisericească, oricare ar fi mărturisirea lui de credință și orice conținut ar avea ea: el trebuie să fie întors la Dumnezeu, altfel el se află pe calea largă spre condamnarea veșnică.

Nimeni nu este, în sensul dumnezeiesc al acestui cuvânt, din naștere un creștin și nici nu poate fi educat spre a deveni un creștin. Este o greșală fatală și o înșelăciune a dușmanului de moarte al sufletelor, când cineva crede că este creștin prin naștere sau prin educare, sau prin botezul în apă, sau ar putea fi făcut creștin prin oarecare ceremonii religioase. Un om

devine creștin numai prin aceea că el se întoarce la Dumnezeu într-un mod recunoscut de Dumnezeu. În ce constă această întoarcere la Dumnezeu vom vedea pe parcursul studiului nostru. Înainte de toate dorim să îndreptăm atenția cititorului, fie el întors la Dumnezeu sau nu, spre necesitatea stringentă și absolută a adevăratei întoarceri la Dumnezeu.

## **Întrebarea referitoare la întoarcerea la Dumnezeu este dată la o parte**

Aceasta nu poate fi trecută cu vederea. Nebunia cea mai mare, de care se poate face vinovată o ființă nemuritoare, care merge în întâmpinarea unei veșnicii fără sfârșit, constă în aceea că ea neglijează întrebarea serioasă cu privire la propria ei întoarcere la Dumnezeu și caută s-o uite sau să diminueze importanța ei. În comparație cu această temă deosebit de importantă toate celelalte au importanță neînsemnată. Lucrurile mărețe, care preocupă gândurile omului și solicită toate puterile lui, nu sunt nimic altceva decât puțin praf pe talerul cântarului, dacă sunt comparate cu întrebarea mare, importantă a întoarcerii sufletului la Dumnezeu. Toate speculațiile vieții de afaceri, toate metodele diferite de investiții de capital, întrebarea captivantă a investițiilor profitabile, toată alergătura vânătorilor de plăceri – teatru, concert, sala de bal, sala de biliard, masa de cărți, paharul de zaruri, pista de concurs, districtul de vânătoare, cârciuma [remarca redacției: astăzi ar sta aici cinematograful, stadionul de fotbal, concerte, barul, concerte de muzică pop] – toate aceste lucruri nenumărate și enorme, pe care le dorește sărmana inimă nesatisfăcută și de care ea se agață, toate acestea sunt ca norul de dimineată, ca spuma mării, asemenea fumului care se ridică din coșul de fum; trec și nu lasă în urmă decât un gol pustiu în inima omului. Inima rămâne nemulțumită, sufletul nemântuit, deoarece nu s-a întors la Dumnezeu.

## **Moartea vine inevitabil**

Și ce urmează apoi? Da, ce urmează? O întrebare zguduitoare. Ce rămâne la sfârșitul tuturor acestor alergări, al acestei lupte după titluri și onoare, al acestei lăcomii de bani și de plăceri? Vai! Omul trebuie să întâmpine moartea. „Este rânduit omului să moară o singură dată” [Evrei 9.27] . În privința aceasta nu există nici o excepție, nici o scăpare. Toate comorile universului nu sunt în stare să obțină amânarea pentru o clipă dinaintea acestui dușman nemilos. Nici cea mai mare îndemânare medicală, nici cea mai grijulie îngrijire din partea rudelor și prietenilor iubitori, nici lacrimile lor, nici suspinele și nici plângerile lor nu pot să amâne clipa îngrozitoare sau să-l facă pe împăratul groazei să-și bage sabia îngrozitoare în teacă. Moartea nu poate fi înlăturată prin nici o artă a oamenilor. Trebuie să vină momentul în care toate legăturile, care sunt între inimă și toate aspectele frumoase și fascinante ale vieții omenești, vor fi întrerupte. În mod nebunesc, iubite prieten, preocupările provocatoare, obiectele mult dorite, la toate trebuie să se renunțe. Mii de lumi nu pot împiedica lovitura. Morții trebuie să-i privești în ochi. Aceasta este o taină îngrozitoare – un fapt enorm – o realitate cruntă. Amenințător stă înaintea fiecărui om neîntors la Dumnezeu de sub cer, fie el bărbat, femeie sau copil; și este numai o întrebare de timp – ore, zile, luni sau ani – când trebuie depășită linia de graniță care desparte timpul cu toate absurditățile lui goale, cu toate aspirațiile lui sumbre, de veșnicia cu realitatea ei uimitoare.

## După moarte vine judecata

Și când vine moartea, ce se întâmplă atunci? Lasă Scriptura să răspundă. Nimic altceva nu poate da răspuns. Oamenii ar vrea să răspundă așa cum corespunde imaginațiilor lor deșarte. Omul vrea să ne convingă că după moarte vine nimicirea. Și dacă vine moartea, ce se întâmplă atunci? Omul vrea cu plăcere să creadă, că după moarte are loc o nimicire totală, și de aceea strigă: „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri!” [Isaia 22.13] Ce eforturi zadarnice, inutile! Un vis nebun al închipuirii omenești, care a fost orbită de dumnezeul lumii acesteia. Cum ar putea un suflet nemuritor să fie nimicit? În grădina Eden omul a intrat în posesiunea unui duh veșnic viu. „Omul a devenit un suflet viu” (Geneza 2.7). Sufletul trebuie să trăiască veșnic. Fie întors la Dumnezeu, fie neîntors la Dumnezeu, el are veșnicia înaintea lui. Ce putere copleșitoare este gândul acesta! Nici o gândire omenească nu poate înțelege mărimea lui. Ea depășește cu mult înțelegerea, dar nu depășește credința.

Să luăm seama la glasul lui Dumnezeu. Ce învață Scriptura despre starea după moarte? Un singur rând din Sfânta Scriptură este absolut suficient să alunge zeci de mii de dovezi și afirmații ale minții omenești. Urmează după moarte o nimicire totală? Nu! „Omului îi este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” [Evrei 9.27]. Să luăm bine seama la aceste cuvinte „după aceea vine judecata”. Ele se referă însă numai la aceia care mor în păcatele lor, deci numai la cei necredincioși. Pentru creștinul credincios judecata a fost îndepărtată pentru totdeauna, așa după cum învață Scriptura în nenumărate locuri. Este important să se țină seama de aceasta, deoarece oamenii îndrăznesc să afirme, că deoarece viața este numai în Hristos, toți cei care nu sunt în Hristos vor fi nimiciti.

Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește așa. Este o judecată după moarte. Și care va fi urmarea acestei judecăți? Iarăși Scriptura este cea care ne informează în privința aceasta cu o vorbire pe cât de clară și solemnă tot pe atât de insistentă: „Și am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, Moartea și Locuința Morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.” (Apocalipsa 20.11-15)

Toate acestea sunt așa de clare, cum nu se poate mai mult și nu este nici un motiv de îndoială sau de nesiguranță. Pentru toți, ale căror nume sunt în cartea vieții, nu este nici o judecată. Însă aceia, ale căror nume nu se găsesc în cartea aceasta, vor fi judecați după faptele lor. Și care este soarta lor? Nimicirea? O, nu, ci «iazul de foc», «chinul veșnic».

Toate acestea sunt așa de clare, cum nu se poate exprima mai bine în cuvinte, și nu oferă nici un prilej de îndoială sau nesiguranță. Pentru toți aceia ale căror nume sunt scrise în cartea vieții, nu este nicidecum judecată. Însă aceia, ale căror nume nu se vor găsi în această carte, vor fi judecați după faptele lor. Și care este soarta lor? Nimicirea? O, nu, ci „iazul de foc”; și aceasta pentru totdeauna și veșnic.

Cât de îngrozitor este acest gând! Desigur ar trebui să facă pe orice suflet să se gândească serios cât de stringentă este întoarcerea lui la Dumnezeu. Aceasta este singura cale de a scăpa de judecata viitoare. O persoană neîntoarsă la Dumnezeu, oricine ar fi ea, are înaintea ei moartea, judecata și iazul de foc și fiecare bătaie a inimii o aduce mai aproape de acea realitate îngrozitoare. Pe cât este de sigur că soarele va răsări mâine la o anumită oră, tot atât de sigur este că fiecare cititor al acestor rânduri mai devreme sau mai târziu va trece în veșnicie; și dacă numele lui nu este scris în cartea vieții, dacă nu s-a întors la Dumnezeu și nu este în Hristos, cu toată certitudinea va fi judecat după faptele lui și urmarea inevitabilă a acestei judecăți va fi iazul, „iazul care arde cu foc și pucioasă” [Apocalipsa 19.20], și aceasta pe toată durata anilor nesfârșiți ai veșniciei întunecate și lipsită de mângâiere. Vai, monotonia îngrozitoare a veșniciei.

## la seama la pericol

Probabil cititorul se va mira că zăbovim așa de mult la această temă îngrozitoare. S-ar putea să se simtă ispitit să întrebe: „Va întoarce aceasta pe oameni la Dumnezeu?” Desigur, nu; poate însă să-i determine să recunoască, că este necesar, ca ei să se întoarcă la Dumnezeu. Ei poate conduce să vadă pericolul mare în care se află. Îi poate determina să vrea să fugă de mânia care va veni. De ce apostolul Pavel a îndreptat atenția lui Felix la „mânia care va veni” [Faptele apostolilor 24.25]? Desigur ca să-l convingă să se întoarcă de pe căile lui rele și să trăiască. De ce Domnul a prezentat așa de des ascultătorilor Lui realitatea serioasă a veșniciei? De ce a vorbit El așa de des despre viermele care nu moare, și despre focul care nu se stinge [Marcu 9.44,46,48]? Fără îndoială, ca să trezească în ei sentimentul față de pericolul care îi amenința, și să-i facă să-și ia refugiu în singurul loc de scăpare.

Suntem noi mai înțelepți decât El? Să ne dăm noi înapoi și să nu prezentăm cititorilor, sau ascultătorilor noștri, cu toată seriozitatea aceleași adevăruri solemne? Să nu avem curajul, de teamă de a nu răni urechea unei lumi civilizate, să explicăm deschis și tare, că toți cei care mor neîntorși la Dumnezeu vor sta odată, fără nici o excepție, înaintea marelui Tron alb și își vor avea locul în iazul de foc? Să ne ferească Dumnezeu de așa ceva! Noi strigăm fiecărui cititor al acestor rânduri, neîntors la Dumnezeu: acordă toată atenția ta, neîmpărțită, celei mai importante întrebări referitoare la mântuirea sufletului tău! Nu te lăsa ademenit de nimic, ca s-o neglijezi! „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” [Matei 16.26]

## Întoarcere la Dumnezeu aici pe pământ sau condamnare după aceea

Iubite cititor, dacă nu ești mântuit și nu te-ai întors la Dumnezeu, atunci primește cu seriozitate sfatul nostru să te gândești la aceste lucruri și să te întorci la Dumnezeu, să te lași mântuit. Aceasta este singura cale pentru a fi părtași la Împărăția Sa. Aceasta ne-o spune foarte clar Domnul nostru Isus Hristos; niciodată nu se va pierde vre-o iotă din afirmațiile Lui sfinte. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Lui niciodată nu vor trece. Nici o putere de pe pământ și din iad, a oamenilor și a diavolului nu va putea vreodată să nimicească cuvintele Domnului nostru Isus Hristos. Pentru tine este una din aceste două posibilități: *întoarcere la Dumnezeu*

*aici pe pământ sau condamnare după aceea.*

Așa stau lucrurile când suntem călăuziți de Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, am putea noi să atenționăm mai serios, mai vehement, mai aspru un suflet neîntors la Dumnezeu, cu care suntem în contact, verbal sau în scris, cu privire la necesitatea de neînlocuit să scape de momentul mâniei care va veni? Ca el să caute refugiu la Salvatorul binecuvântat, care stă cu brațele deschise, ca să primească pe fiecare care vine; acest Salvator spune în harul Său minunat: „pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară” [Ioan 6.37].

## **Fără întoarcere la Dumnezeu nu este intrare în Împărăția cerurilor**

Deci întoarcerea la Dumnezeu este o necesitate absolută. În studiul anterior am încercat să prezentăm necesitatea absolută a întoarcerii la Dumnezeu, indiferent de situația fiecăruia. Pentru oricine, care se pleacă sub autoritatea sfântă a Cuvântului lui Dumnezeu, nu există nici o greutate cu privire la acest punct. „Adevărat vă spun, dacă nu vă întoarceți și nu veți deveni ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” [Matei 18.3].

Acest loc din Scriptură se referă în toată puterea lui morală la orice fiu și la orice fiică a lui Adam cel decăzut. Nu există nici măcar o singură excepție de la regulă între miile de milioane care populează pământul acesta. Fără întoarcere la Dumnezeu este imposibil să fie vorba de a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Nu contează absolut deloc cine sau ce sunt eu. Dacă nu sunt întors la Dumnezeu, atunci mă aflu în „împărăția întunericului”, sub puterea lui satan, în păcatele mele și pe drumul spre iad.

Probabil sunt o persoană cu o morală ireproșabilă, cu renume nepătat, probabil un erudit profesor în teologie, un lucrător în via Domnului, un predicator, un diacon, un bătrân, un învățător în școala duminicală, probabil fac multe lucrări de caritate, fac donații mari la toate fundațiile religioase și de caritate, sunt căutat și onorat de toți din cauza valorii mele personale și a influenței mele morale – pot fi toate acestea și pot face toate acestea, și totuși să nu fiu întors la Dumnezeu și drept urmare să fiu în afara Împărăției cerului, să fiu în împărăția lui satan și să mă aflu pe drumul care se sfârșește în iadul care arde cu foc și pucioasă.

## **Comportarea fără cusur nu este întoarcere la Dumnezeu**

Aceasta este însemnătatea simplă și evidentă a cuvintelor Domnului din evanghelia după Matei 18.3. Nu există nici-o posibilitate să o ocolești. Cuvintele sunt așa de clare ca o rază de soare. Nu putem să trecem peste ele. Ele apasă, în adevăratul sens al cuvântului, cu mare seriozitate asupra oricărui suflet neîntors la Dumnezeu, de pe întreg pământul. „Dacă nu vă veți întoarce, nu veți intra în Împărăția cerurilor.” Cuvintele Domnului se îndreaptă cu toată puterea spre cel mai stricat bețiv, care se clatină pe stradă, ca și spre adeptul cumpătării, care nu este întors la Dumnezeu, care se laudă cu abinența lui și se bate în piept, că atâtea și atâtea luni și ani s-a reținut total de la consumul de băuturi amestecate. Amândoi sunt în aceeași măsură în afara Împărăției cerurilor, amândoi sunt în păcatele lor, amândoi sunt pe drumul spre condamnarea veșnică.

Probabil unul a trecut de la abuz la cumpătare, și aceasta este cu siguranță un lucru mare în ceea ce privește aspectul moral și social, dar trecerea de la abuz la cumpătare nu este întoarcere la Dumnezeu. Nu este întoarcere din întuneric la lumină, nu este intrare în Împărăția Fiului preaiubit al lui Dumnezeu. Este numai o singură diferență între cei doi, și anume că antialcoolicul se bazează pe abținerea lui, se bate în piept lăudându-se cu corectitudinea lui morală și prin aceasta se înșală cu gândul lipsit de sens, că la el totul ar fi corect, ceea ce nu corespunde realității. Bețivul este în mod evident și neîndoielnic greșit. Oricine știe că un bețiv nu va moșteni Împărăția lui Dumnezeu; dar nici un antialcoolic neîntors la Dumnezeu. Amândoi stau în afara ei.

Întoarcerea la Dumnezeu este absolut necesară atât pentru unul, cât și pentru celălalt; și aceasta este valabil pentru toate clasele, stările sociale și straturile societății omenești. Cu privire la această întrebare mare nu este nici o diferență. Este valabil pentru toți, oricare ar fi caracterul lui exterior sau statutul social – „Dacă nu vă veți întoarce, nu veți intra în Împărăția cerurilor.”

## **Sunt eu cu adevărat întors la Dumnezeu?**

Cât de deosebit de importantă este de aceea pentru fiecare om întrebarea: „M-am întors eu la Dumnezeu?” Nici un om nu este capabil să exprime gravitatea solemnă a acestei întrebări. Și cu toate acestea mii de oameni, da, chiar milioane, lasă să treacă săptămână după săptămână, an după an, fără să se gândească măcar o singură dată serios să rezolve această întrebare. Nu trădează aceasta gradul cel mai înalt de indiferență? Dacă un om nu s-ar interesa de treburile lui pământești și ar lăsa afacerile lui să se degradeze în mare dezordine, atunci cu siguranță l-am învinui de nepăsare și delăsare gravă, dar ce sunt cele mai importante treburi temporale în comparație cu mântuirea veșnică și interesele sufletului nemuritor? Dar ce sunt interesele temporale cele mai urgente și mai importante comparate cu mântuirea sufletului? Toate interesele timpului sunt ca pleava de pe aria din timpul verii, dacă ele sunt comparate cu interesele sufletului nemuritor – marea realitate a veșniciei.

Drept urmare este pentru fiecare cea mai mare măsură de lipsă de înțelepciune să lași să treacă o singură oră fără să ai siguranța clară și tare, că ești cu adevărat întors la Dumnezeu.

## **Un întors la Dumnezeu**

Un suflet întors la Dumnezeu a trecut linia de demarcare, care desparte pe cei mântuiți de cei pierduți, pe copiii luminii de copiii întunericului, Biserica lui Dumnezeu de veacul acesta rău. Cel întors la Dumnezeu are moartea și judecata înapoia sa și gloria înaintea sa. El este așa de deplin sigur, că va fi în cer cândva, ca și cum el s-ar găsi deja acum acolo; da, în duh el este deja acolo. El are un drept incontestabil la aceasta. El cunoaște pe Hristos ca Mântuitor al său, pe Dumnezeu ca Tată și Prieten al său, pe Duhul Sfânt ca Mângâietor al său, Conducător și Învățător, și cerul ca patrie a sa minunată și fericită. Cine este în stare să descrie plinătatea binecuvântării de a fi întors la Dumnezeu! „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă [celor credincioși] însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său; căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui

Dumnezeu” [1 Corinteni 2.9-10].

---

Tradus de la: [Was ist Bekehrung? \(1\)](#)

Titlul original: „Was ist Bekehrung?”  
din *Botschafter des Heils in Christo*, 1880, pag. 189-196  
Completări după originalul „Conversion: What is it?”  
din *Miscellaneous Writings*, Vol. 3

*Traducere: Ion Simionescu*